

မာတိကာ

- အကျဉ်းချုပ် ၉
- အမှာ ၁၃
- ရင်းမြစ်နှင့် နည်းနာများ ၁၈
- ကျေးဇူးစကား ၂၂
- အတိုမှတ်များ ၂၇
- အခန်း ၁။ မိတ်ဆက် ၂၉
- အခန်း ၂။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မတိုင်မီက မြန်မာ့ထောက်လှမ်းရေးစနစ် ၃၉
 - စစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်း ၄၀
 - အခြားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များ ၅၈
 - ဆက်စပ်အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဥပဒေများ ၆၄
- အခန်း ၃။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့် ကျရှုံးခြင်း ၉၇
 - သီအိုရီ ငါးရပ် ၁၀၃
 - ပုဂ္ဂလိကအာဏာ ၁၀၇
- အခန်း ၄။ အာဏာ အပြောင်းအရွှေ့များ နှင့် ၁၂၉
 - ဖွဲ့စည်းပုံဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲများ ၁၃၀
 - အဟောင်းနှင့်အတူ ထွက် ၁၃၀
 - အသစ်နှင့်အတူ ဝင် ၁၃၇
- အခန်း ၅။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ၁၆၅
 - ထောက်လှမ်းရေးအဖြစ်အပျက်များ ၁၆၅
 - အဖွဲ့အစည်းဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲများ ၁၆၆
 - လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲများ ၁၈၃

- အခန်း ၆။ ထောက်လှမ်းရေး လစ်ဟင်းမှု ၂၀၉
 - စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ လစ်ဟင်းမှုများ ၂၁၀
 - သုံးသပ်ချက်ဆိုင်ရာ လစ်ဟင်းမှုများ ၂၁၇
- အခန်း ၇။ နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေးများ ၂၃၃
 - နိုင်ငံခြား စစ်ဆင်ရေး ၂၃၄
 - တန်ပြန်သူလှို့ တာဝန်များ ၂၃၉
 - ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး အစီအမံ ၂၄၄
- အခန်း ၈။ တာဝန်ခံမှု ပြဿနာများ ၂၆၅
- အခန်း ၉။ နိဂုံး ၂၇၅

အကျဉ်းချုပ်

၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကျပ်တည်းဆုံး ထိန်းချုပ်ထားသည့် အာဏာရှင်စနစ် ရှိသည်ဟု ဖော်ပြကြ၏။ ဤအဆင့် အတန်းတွင် မြနေစေရန် စစ်အစိုးရကသုံးသည့် ပင်မ လက်သုံးကိရိယာမှာ ကျယ်ပြန့်လှသည့် ထောက်လှမ်းရေးစနစ်ပင် ဖြစ်၏။ ယင်းစနစ်ကို ကြီးစိုးနေ သည်မှာ တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်ရုံး (OCMI) ဖြစ်၏။ ယင်းကို ၂၀၁၁ ခုနှစ် မတိုင်မီက တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေး မှူးရုံး (ကကလှမ်း) ဟု သိကြ၏။ ယင်းသည် ပုံမှန်ထောက်လှမ်းရေးအလုပ် တာဝန်များကို သာမက မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးဘဝ များတွင်ပါ အဓိကနေရာမှ လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးများ တွင်ပါ အရေးပါနေသည်။ ဤထောက်လှမ်းရေးစနစ်ကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်က တည်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့် စီမံလာခဲ့သည်။

ဤအချိန်အတွင်း ဤထောက်လှမ်းရေးတိုင်းပြည်သည် ထူးခြားချက် ငါးချက်ဖြင့် ပေါ်လွင်နေသည်။ ပထမအနေဖြင့် ဤထောက်လှမ်းရေးစနစ်ကို လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များက တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် လွှမ်းမိုးထားသည်။ ဒုတိယမှာ အမျိုးသားထောက်လှမ်းရေးစနစ်သည် ပြည်တွင်းလုံခြုံရေးကိုသာ အဓိက အာရုံစိုက်ထားသည်။ တတိယမှာ ဤထောက်လှမ်းရေးစနစ်သည် တက်နေသည့် အစိုးရက ရှုမြင်သည့်အတိုင်း ပြည်ထောင်စုကို ထိန်းသိမ်းရန်၊ အထူးသဖြင့် ပြည်ထောင်စု၊ ညီညွတ်မှု၊ အချုပ်အခြာအာဏာတို့ မဖြိုကွဲရေး

၁၀ ညက်သစ်

ကိုသာ မလျော့တမ်း သန့်ရှင်းချထားသည်။ စတုတ္ထမှာ လုံခြုံရေးအဖွဲ့တိုင်း သည် နည်းပညာရင်းမြစ်များထက် လူသားသတင်းကိုသာ အားထားကြသည်။ ပဉ္စမမှာ ထောက်လှမ်းရေးသတင်း စီမံခန့်ခွဲရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ထောက်လှမ်း ရေးစနစ်တစ်ခုလုံးကို လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတည်းက ညွှန်ကြားလိုသည့် အာဏာစက်နှင့် လွတ်လပ်သည့် စီမံခန့်ခွဲသူ အသီးသီး လက်အောက်ရှိ အဖွဲ့အများသို့ အာဏာဖြန့်ဝေလိုသည့် အလိုဆန္ဒတို့မှာ မကျေမလည် ဖြစ်နေသည်။

ကကလှမ်း၏ အာဏာနှင့် အပြုအမူတို့ကြောင့် ကျန်မြန်မာ စစ်ခေါင်း ဆောင်တို့နှင့် မကျေမလည် ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ခင်ညွန့်လည်း ပြုတ်ကုန်ခဲ့ရသည်။ ကကလှမ်းကို အကြီးအကျယ် သန့်စင်ခဲ့ပြီး စစ်ဘက်ရေးရာ လုံခြုံရေးအရာရှိချုပ်ရုံး (စရခ) နှင့် အစားထိုးခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းလုံခြုံရေး ပင်မတာဝန်သည်လည်း မြန်မာရဲတပ်ဖွဲ့၏ အထူးဌာနခွဲထံသို့ ရောက်သွား လေသည်။ သို့သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထောက်လှမ်းရေး စွမ်းရည်များသည် လည်း အသည်းအသန် ပျော့ညံ့သွားလေသည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်ကတည်းက ဤစွမ်းရည်များကို ပြန်လည်ရရှိရန် အပြင်းအထန် အားထုတ်ခဲ့သော်လည်း အပြည့်အဝ ပြန်မရသေးပေ။ အရေးပါသော ထောက်လှမ်းရေး လစ်ဟင်းမှုများ လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် တက်လာသော သိန်းစိန်၏ အရပ်သားယောင်ယောင် အစိုးရနှင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် အောင်ဆန်းစုကြည်၏ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် အစိုးရ အရွေးကောက်ခံရပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံ ထောက်လှမ်းရေးစနစ်တွင် သိသာသော ဖွဲ့စည်းမှုဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲများ ရှိခဲ့သည်။ စစ်တပ်ပုံစံ အုပ်ချုပ်သည့် အဖွဲ့အစည်းနှင့် လုပ်နည်းများ သက်ဆိုင်ရည်နေသေးသော်လည်း ယခုအခါ အာဏာပိုင်များသည် နည်းပညာရင်းမြစ်များကိုလည်းကောင်း၊ ဥပဒေပြင်ပ နည်းများထက် ဥပဒေတစ်ဝက်တစ်ဖျက်နည်းကိုလည်းကောင်း ပို၍ အားထားကာ ထိန်းချုပ်လာဟန်ရှိသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် စစ်သွေးကြွ အုပ်စုများ ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်မှုများ စသော လတ်တလော ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးကိစ္စများကို ပို၍ အရေးတယူ လုပ်လာနိုင်သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့် အာဏာ ... ၁၁

၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံရေးကို ဖွင့်ပေးပြီးနောက် မြန်မာ့လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့များသည် နယ်မြေအတွင်းမှရော ဖြင့်ပမူပါ အဆင့်တူများကို လှမ်း၍ ဆက်သွယ်လာခဲ့ကြသည်။ ကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာ အချိတ်အဆက်သစ်များကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နေပြည်တော်သည် နိုင်ငံတကာမှ ပိုင်း ပယ်ခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ခတ် ဝိတ်ဆိုခြင်းများကို ခံရမည့် အလားအလာများ ရှိ နေပြန်လေသည်။ အစိုးရနှင့် စစ်တပ်သည် ရခိုင်ပြည်နယ်မှ ရိုဟင်ဂျာများ ကို လူမျိုးစုသန့်စင်မှုသာမက မျိုးတုံးသတ်ဖြတ်မှုပင် ကျူးလွန်နေသည်ဟုသော စွပ်စွဲချက်များကို ရင်ဆိုင်နေရသည်။ မြန်မာ့အိမ်နီးချင်းများ၊ အချို့နိုင်ငံများနှင့် ဆက်သွယ်ရေးမှာ ကျန်နေဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း အကျဉ်းခံနိုင်ငံအဖြစ်သို့ ပြန်ရောက်သွားပါက ဖြစ်ပေါ်နေဆဲ အနောက်နိုင်ငံများနှင့် ထောက်လှမ်းရေး အဆက်အသွယ်များသည်လည်း ကျဆုံးသွားနိုင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ပြည်ပမှ ဖိအားအသစ်များကို ရင်ဆိုင်နေရသည့်တိုင် ပြည်တွင်းလုံခြုံရေးကို အာရုံစိုက်မှုမှာ ပြောင်းလဲဖွယ် မရှိချေ။ ယင်းတို့၏ ရှင်ကျန်မှု၊ ထိုပြင် ယင်းတို့၏အမြင်အရ တိုင်းပြည်၏ ရှင်ကျန်မှုကို ပြည်ပမှ အဖြစ်အပျက်များထက် မညီညွတ်မှု၊ ပြည်တွင်း မတည်ငြိမ်မှုက ပို၍ ခြိမ်း ခြောက်နေသည်ကို အောင်ဆန်းစုကြည် အစိုးရကရော စစ်တပ်ကပါ သိကြ သည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသားထောက်လှမ်းရေးစနစ်သည်လည်း အထူးဦးစား အပေးခံနေရဦးမည်၊ ပြည်တွင်းရေးကိုသာ ဆက်လက် အာရုံစိုက်နေဦးမည်၊ စစ်တပ်၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် အမှန်တကယ်ပင် ဆက်လက် တည်ရှိနေဦး မည် ဖြစ်ပေသည်။